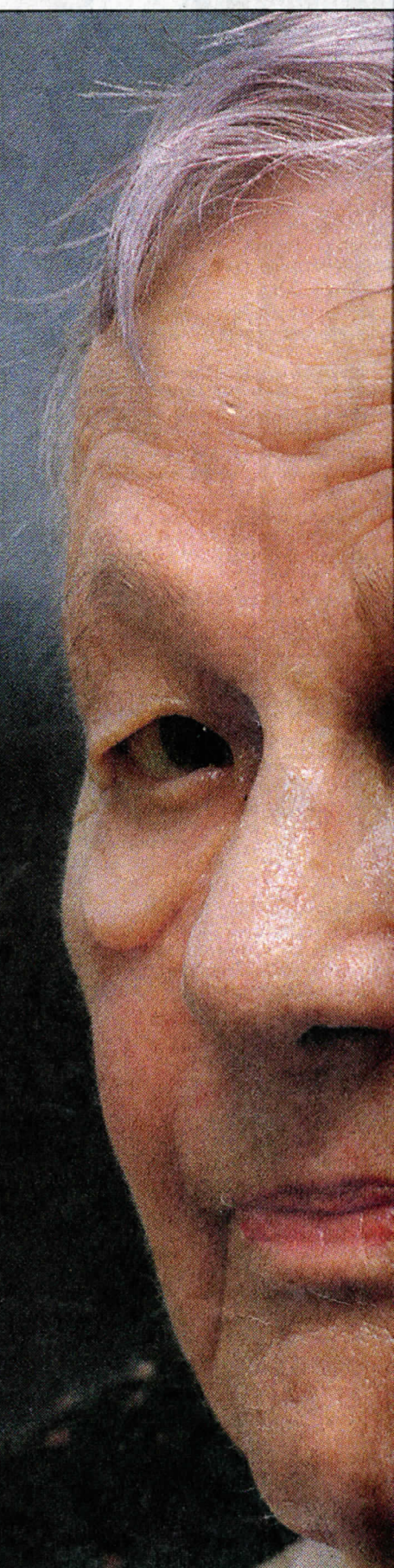

Aletta Jacobsprijs van Rijksuniversiteit Groning

Een feministe pur sang

Een flat in Utrecht. Op tafel ligt Vrij Nederland, het blad waar
Witte, goed gevulde boekenkasten, strakke meubels. Een grote
wie ze destijds haar zinnen had gezet onder het motto 'Ev
feministische githemer zonder de frutale waer

ociologe Verwey krijgt de prijs van-

Een flat in Utrecht. Op tafel ligt Vrij Nederland, het blad waar Witte, goed gevulde boekenkasten, strakke meubels. Een grote wie ze destijds haar zinnen had gezet onder het motto 'Een modern ingerichte zitkamer zonder de frutsels waar me Slim, leuk, aardig, messcherp geheugen, gedecideerd („,„ geëmancipeerd tot in haar kruin en oud (91), maar van dat Alhoewel... reizen wordt minder, de tweejaarlijkse tripjes naar uitgezonderd. Woensdag 8 maart logeert Hilda Verwey als ze in Groningen de Aletta Jacobsprijs in ont

Sociologe Verwey krijgt de prijs vanwege haar voortrektersrol op het gebied van emancipatie. En omdat ze haar hele leven voorbeeld is geweest voor andere vrouwen en mannen. Van de zes vrouwen die de prijs in de loop der jaren hebben gekregen, is zij de enige die Aletta Jacobs zelf heeft meegemaakt, en dat alleen al maakt de toewijding deze keer bijzonder. „Ik heb Aletta zelf nooit gesproken, maar mijn moeder kende haar goed omdat ze zich allebei inzetten voor het vrouwenkiesrecht. Moeder vond haar nogal verheersend, ze wilde altijd de baas spelen. Zo had ze bedacht dat het goed zou zijn als vrouwen tijdens congressen zouden verschijnen in de klederdracht van hun provincie. Moeder piekerde er niet over, ze vond dat belachelijk. Ze had het altijd over die *verkleedpartijen*.” Er kwam ook een scheuring. Lena Jonker werd lid van de Nederlandse Bond voor Vrouwenkiesrecht, die zich had afgescheiden van Aletta's Vereniging voor vrouwenkiesrecht.

door **Hanneke Boonstra**

Hilda Verwey heeft veel van haar moeder. „We vonden goed met elkaar opschieten, ik lijk ook op haar. Ze was een aardige moeder voor ons en een gedreven, intellectuele vrouw, actief in de toenmalige emancipatiebeweging. Ik zie haar ook vertrekken met een grote sjerp om naar een vergadering op het ijsclubterrein in Amsterdam, dat moet in 1916 geweest zijn. Ik ben zelf feminist geworden door iets dat mijn moeder een paar jaar later overkwam. Ze had gesolliciteerd als lerares wiskunde aan het gymnasium in Zwolle, voor een paar uur per week. Maar de minister van onderwijs was erop tegen. Een moeder van drie kinderen voor de klas, dat kon niet. Ze accepteerde het niet en vroeg een gesprek met de minister aan. Die zei: maar wat doet u nu 's middags als uw kinderen uit school komen? 'Dan om ik ook uit school, excellentie.' Ze heeft hem uitgepraat. Maar wat mij ontzettend tegen de borst stuitte, was dat ze, toen mijn vader overleed en ze een hele baan wilde om het gezin te onderhouden, meteen werd aangenomen. Al dat erdere gedoe had er dus niets mee te maken gehad dat ze kinderen had, maar dat een ge-

trouwde vrouw haar man diende te verzorgen. Nu ze een baan moest combineren met het moeder- en vaderschap kon het ineens wel!”

Hilda Verwey heeft nog meer met haar moeder gemeen: haar hoge leeftijd. „Zij werd 98, ik ben op weg, mijn zuster van 1911 ook. Mijn kinderen vinden het maar niets dat ik nog zelfstandig woon, maar dat bepaal ik zelf wel. Ze hebben al een tehuis voor me op het oog: ik ook, maar wel een ander. Ik voel me goed. En als ik ergens naar toe moet, brengen de kinderen of kleinkinderen me, dus ook als ik naar Groningen kom. Ik denk er wel over om 's winters naar de Franse Riviera te gaan, als de mimosa bloeit. Mijn zoon heeft een hotel uitgezocht in Antibes, waar ik zo met de rollator het strand op kan. Dit jaar komt het er niet meer van, wie weet volgend jaar. Er is tenslotte niets zo gemakkelijk als vliegen.”

Ook haar lengte heeft ze van haar moeder. Bij binnenkomst kijk ik met mijn toch ook niet enorme 1 meter 63 ruim over haar heen. Ze is 1 meter 47, nooit langer geweest. „Toen ik volwassen was, kwam ik mensen tegen die mij met verbazing bekeken als ik iets wilde beweren of doen. Ze zagen in mij of een kind of een debiele volwassene”, schrijft ze in haar autobiografie *Er moet een vrouw zijn*. In haar tienerjaren behoorde ze niet tot de voor jongens aantrekkelijke meisjes. „Er is zelfs een klas geweest waarin de lastige jongens en de zittenblijvers werden gecombineerd met drie meisjes zonder sex-appeal, van wie ik er één was. Ik heb er de beste herinneringen aan overgehouden: de jongens behandelden ons als kleine zusjes. Duwden ons als

we tegen de wind in moesten fietsen, sjoerden onze tassen op de bagagedragers, en als het moest repareerden ze onze fietsen.” Bij de geboorte van haar eerste kind, twijfelden dokters gezien haar geringe lengte - of dat wel volgens de natuurlijke weg kon. Ze deed het, vier keer.

Bejaardenland

Hilda Verwey heeft zich altijd uitgesproken tegen een te rigoureuze geboortebeperving. Al jaren waarschuwt ze ervoor dat Nederland 'op droogt'. Eind jaren zestig, toen iedereen het had over kinderbeperving, riep zij hou op, we hebben er juist te weinig. Haar analyse, ook toen al in Nederland wordt een bejaardenland. De oudergeneratie wordt niet vervangen, omdat er te weinig kinderen worden geboren. Dat loopt mis want straks is er geen personeel meer voor verzorgingstehuizen en andere instellingen, domweg omdat er onvoldoende mensen zijn. Dat geldt voor heel Europa. Aan het eind van de twintigste eeuw zijn er nauwelijks nog Europeanen, maar wordt dit werelddeel bewoond door mensen uit andere continenten, Azië, Afrika. „Ik roep het nu al jaren, maar niemand luistert. Tenminste tot nu toe. Toen ik de voorzitter van de Europese Bank onlangs hetzelfde hoorde zeggen, dacht ik hè hè.” En de overbevolking dan? Nederland is tenslotte een van de meest dichtbevolkte landen ter wereld. Priemende blik: „Bent u wel eens door de Flevopolder gereden? Of Noord-Groningen? Ruimte genoeg. Het is alleen verkeerd verdeeld omdat iedereen in de Randstad bovenop elkaar kruipt.”

'De
obligate
vrouw'

Hilda Jonker (1908) groeide op als dochter van vrijzinnige ouders, die tolerant en modern waren in hun opvoeding. „Wij kampeerden al in een tent voordat iemand anders in Nederland dat deed.” Haar vader en moeder hadden allebei gestudeerd, de drie kinderen zouden dat dus ook doen. Hilda wilde journalist worden en deed eerst rechten, omdat het de beste grondslag leek voor een journalistieke loopbaan. Na haar kandidaats ging ze bij de Provinciale Overijsselse en Zwolse Courant werken. Haar moeder, die er geen vrede mee had dat haar oudste dochter niet was afgestudeerd, bracht haar ertoe om sociologie te gaan doen.

Later promoveert ze cum laude op onderzoek naar lage inkomens. Ze trouwde met de chemicus Evert Verwey en verhuisde in 1931, een jaar na hun huwelijk, naar Groningen waar haar man hoofdassistent werd aan de Rijksuniversiteit. Ze woonden aan de Oosterhamrikkade. Hilda werd politiek actief in de SDAP. Drie jaar later vertrokken ze naar Eindhoven, waar Evert Verwey tot zijn pensioen bij het Natuurkundig Laboratorium van Philips werkte. Ze kregen twee dochters en twee zoons, gevolgd door negen kleinkinderen en acht achterkleinkinderen (totnogtoe).

In 1936 werd Hilda Verwey-

Jonk
Eind
een p
inne
inste
ook
moer
had
gekr
gen
voor
ben
hebl
Julia
mar
vrou
vaak
vrou
moer
obli
was
vaak

Een flat in Utrecht. Op tafel ligt Vrij Nederland, het blad waar ze vroeger zelf voor schreef. Witte, goed gevulde boekenkasten, strakke meubels. Een grote foto van haar overleden man, wie ze destijds haar zinnen had gezet onder het motto 'Evert of helemaal niemand'. Een modern ingerichte zithamer zonder de frutsels waar menig bejaarde patent op heeft. Slim, leuk, aardig, messcherp geheugen, gedecideerd („zeg maar gerust eigenwijs”), geëmancipeerd tot in haar kruin en oud (91), maar van dat laatste is niet veel te merken. Alhoewel... reizen wordt minder, de tweejaarlijkse tripjes naar het kuuroord in Nieuweschans uitgezonderd. Woensdag 8 maart logeert Hilda Verwey-Jonker er weer, als ze in Groningen de Aletta Jacobsprijs in ontvangst neemt.

trouwe vrouw haar man diende te verzorgen. Nu ze een baan moest combineren met het moeder- en vaderschap kon het ineens wel!”

Hilda Verwey heeft nog meer met haar moeder gemeen: haar hoge leeftijd. „Zij werd 98, ik ben op weg, mijn zuster van 1911 ook. Mijn kinderen vinden het maar niets dat ik nog zelfstandig woon, maar dat bepaal ik zelf wel. Ze hebben al een tehuis voor me op het oog: ik ook, maar wel een ander. Ik voel me goed. En als ik ergens naar toe moet, brengen de kinderen of kleinkinderen me, dus ook als ik naar Groningen kom. Ik denk er wel over om 's winters naar de Franse Rivièra te gaan, als de mimosa bloeit. Mijn zoon heeft een hotel uitgezocht in Antibes, waar ik zo met de rollator het strand op kan. Dit jaar komt het er niet meer van, wie weet volgend jaar. Er is tenslotte niets zo gemakkelijk als vliegen.”

Ook haar lengte heeft ze van haar moeder. Bij binnenkomst kijk ik met mijn toch ook niet enorme 1 meter 63 ruim over haar heen. Ze is 1 meter 47, nooit langer geweest. „Toen ik volwassen was, kwam ik mensen tegen die mij met verbazing bekeken als ik iets wilde beweren of doen. Ze zagen in mij of een kind of een debiele volwassene”, schrijft ze in haar autobiografie *Er moet een vrouw zijn*. In haar tienerjaren behoorde ze niet tot de voor jongens aantrekkelijke meisjes. „Er is zelfs een klas geweest waarin de lastige jongens en de zittenblijvers werden gecombineerd met drie meisjes zonder sex-appeal, van wie ik er één was. Ik heb er de beste herinneringen aan overgehouden: de jongens behandelden ons als kleine zusjes. Duwden ons als

we tegen de wind in moesten fietsen, sjorden onze tassen op de bagagedragers, en als het moest repareerden ze onze fietsen.” Bij de geboorte van haar eerste kind, twijfelden dokters - gezien haar geringe lengte - of dat wel volgens de natuurlijke weg kon. Ze deed het, vier keer.

Bejaardenland

Hilda Verwey heeft zich altijd uitgesproken tegen een te rigoureuze geboortebepaling. Al jaren waarschuwt ze ervoor dat Nederland 'opdroogt'. Eind jaren zestig, toen iedereen het had over kinderbepaling, riep zij hou op, we hebben er juist te weinig. Haar analyse, ook toen al: Nederland wordt een bejaardenland. De oudere generatie wordt niet vervangen, omdat er te weinig kinderen worden geboren. Dat loopt mis, want straks is er geen personeel meer voor verzorgingstehuizen en andere instellingen, domweg omdat er onvoldoende mensen zijn. Dat geldt voor heel Europa. Aan het eind van deze eeuw zijn er nauwelijks nog Europeanen, maar wordt dit werelddeel bewoond door mensen uit andere continenten, Azië, Afrika. „Ik roep het nu al jaren, maar niemand luistert. Tenminste tot nu toe. Toen ik de voorzitter van de Europese Bank onlangs hetzelfde hoorde zeggen, dacht ik: hè hè.” En de overbevolking dan? Nederland is tenslotte een van de meest dichtbevolkte landen ter wereld. Priemende blik: „Bent u wel eens door de Flevopolder gereden? Of Noord-Groningen? Ruimte genoeg. Het is alleen verkeerd verdeeld omdat iedereen in de Randstad bovenop elkaar kruipt.”

Nog een stokpaardje: schaf de VUT af en laat iedereen later met pensioen gaan, dan betrouwen mensen ook langer mee aan de AOW. „Het is langrijk dat mensen die nog iets kunnen, worden gehouden. Huisvrouwen gaan ook met pensioen”, zei ze onlangs in Trouw. „Mijn Nederlanders zijn te lui. We zijn consumer geworden, willen pret maken. Het argument dat iedereen op z'n 65e zo nodig lange reizen moet maken, gaat ook niet meer op. Dat doen we niet, dat is een genwoordig al na ons eindexamen.” Het voorstel van de Wetenschappelijke Raad voor het Rijk om de AOW enigszins betaalbaar te houden, door ouderen te laten mee betalen, op haar steun rekenen.

Politiek

Op haar achttiende werd Hilda Verwey lid van de Sociaal Democratische Arbeiders Partij, SDAP. Alhoewel ze gemeenteraadslid werd in Eindhoven en later in de Eerste Kamer werd gekozen, kwam, maakte ze niet echt carrière in de politiek. „Daar had ik geen zin in, ik ben niet zo'n bestuurder, meer een beschouwer.” Zelf omschreef ze haar rol in de PvdA met gezonde zelfspot: „Ik heb in talloze commissies en raden meegewerkt en er mijn mond opengedaan, maar van wat heb gezegd, valt zelden een helder verslag te maken.”

In Eindhoven was ze - zoals zo vaak - de enige vrouw, temidden van voornamelijk katholiek mannen. „Iedereen vond het idioot dat ik in de raad zat. Getrouwde vrouwen die werken? Dat kon niet. Als bedrijf was je achterlijk als je

Hilda Jonker (1908) groeide op als dochter van vrijzinnige ouders, die tolerant en modern waren in hun opvoeding. „Wij kampeerden al in een tent voordat iemand anders in Nederland dat deed.” Haar vader en moeder hadden allebei gestudeerd, de drie kinderen zouden dat dus ook doen. Hilda wilde journalist worden en deed eerst rechten, omdat het de beste grondslag leek voor een journalistieke loopbaan. Na haar kandidaats ging ze bij de Provinciale Overijsselse en Zwolse Courant werken. Haar moeder, die er geen vrede mee had dat haar oudste dochter niet was afgestudeerd, bracht haar ertoe om sociologie te gaan doen.

Later promoveert ze cum laude op onderzoek naar lage inkomens. Ze trouwde met de chemicus Evert Verwey en verhuisde in 1931, een jaar na hun huwelijk, naar Groningen waar haar man hoofddassistent werd aan de Rijksuniversiteit. Ze woonden aan de Oosterhamrikkade. Hilda werd politiek actief in de SDAP. Drie jaar later vertrok ze naar Eindhoven, waar Evert Verwey tot zijn pensioen bij het Natuurkundig Laboratorium van Philips werkte. Ze kregen twee dochters en twee zoons, gevolgd door negen kleinkinderen en acht achterkleinkinderen (totnogtoe).

In 1936 werd Hilda Verwey-

Jonker gemeenteraadslid in Eindhoven. Als enige vrouw, een positie die ze nog vaak zou innemen. Politieke partijen en instellingen kregen door dat ze ook een vrouw in hun midden moesten hebben, tenslotte hadden ze in 1922 kiesrecht gekregen. Eén vrouw was vaak genoeg. Als er werd voorgesteld een tweede te benoemen, was het: „We hebben er al één.” Koningin Juliana, altijd aanwezig op manifestaties van vrouwenverenigingen, riep vaak opgewekt als ze een vrouw ontmoette 'die erin moest': „En daar hebben we de obligate vrouw.” Hilda Verwey was door haar capaciteiten vaak die ene vrouw. Ze rolde

daardoor van het ene naar het andere. Ze was actief in vluchtelingenwerk en in 1946 als lid van de delegatie naar de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Na de oorlog volgde haar lidmaatschap van de Eerste Kamer, waar ze werd gekroond lid van de Economische Raad. Ze kreeg de de leiding van de commissie die de toekomst van de Nederlandse Nederland. Als voorman weer een andere commissie die de werkelijkheid van de gelijke beloning van mannen en vrouwen, ze werd diverse beginselen van de Partij van d

'De
ate
ouw'

Groningen voor sociologe Hilda Verwey

Zaterdag
26 februari
2000

Emancipatie

„Getrouwde
vrouwen
die
werkten?
Dat kon
niet.”

Foto: Timo de Boer/'t Sticht

and, het blad waar ze vroeger zelf voor schreef.
eubels. Een grote foto van haar overleden man, op
der het motto 'Evert of helemaal niemand'

nd, het blad waar ze vroeger zelf voor schreef.
 ubels. Een grote foto van haar overleden man, op
 der het motto 'Evert of helemaal niemand'.
 trutsels waar menig bejaarde patent op heeft.
 gedecideerd („zeg maar gerust eigenwijs”),
), maar van dat laatste is niet veel te merken.
 ijkse tripjes naar het kuuroord in Nieuweschans
 ogeert Hilda Verwey-Jonker er weer,
 Jacobsprijs in ontvangst neemt.

moesten fietsen, sjoorden
 agagedragers, en als het
 onze fietsen.” Bij de ge-
 kind, twijfelden dokters-
 ngte - of dat wel volgens de
 deed het, vier keer.

ch altijd uitgesproken te-
 geboortebepijking. Al ja-
 rvoor dat Nederland 'op-
 stig, toen iedereen het had
 riep zij hou op, we heb-
 Haar analyse, ook toen al:
 bejaardenland. De oudere
 vervangen, omdat er te
 en geboren. Dat loopt mis,
 personeel meer voor ver-
 andere instellingen, dom-
 doende mensen zijn. Dat
 aa. Aan het eind van deze
 ks nog Europeanen, maar
 bewoond door mensen uit
 azië, Afrika. „Ik roep het nu
 nd luistert. Tenminste tot
 voorzitter van de Europese
 le hoorde zeggen, dacht ik:
 volking dan? Nederland is
 meest dichtbevolkte landen
 de blik: „Bent u wel eens
 ereden? Of Noord-Gronin-
 Het is alleen verkeerd ver-
 n in de Randstad bovenop

Nog een stokpaardje: schaf de VUT af en laat ie-
 dereen later met pensioen gaan, dan betalen
 mensen ook langer mee aan de AOW. „Het is be-
 langrijk dat mensen die nog iets kunnen, erbij
 worden gehouden. Huisvrouwen gaan ook niet
 met pensioen”, zei ze onlangs in Trouw. „Maar
 Nederlanders zijn te lui. We zijn consumenten
 geworden, willen pret maken. Het argument dat
 iedereen op z'n 65e zo nodig lange reizen moet
 maken, gaat ook niet meer op. Dat doen we te-
 genwoordig al na ons eindexamen.” Het voorstel
 van de Wetenschappelijke Raad voor het Rege-
 ringsbeleid om de AOW enigszins betaalbaar te
 houden, door ouderen te laten mee betalen, kan
 op haar steun rekenen.

Politiek

Op haar achttiende werd Hilda Verwey lid van de
 Sociaal Democratische Arbeiders Partij, de
 SDAP. Alhoewel ze gemeenteraadslid werd in
 Eindhoven en later in de Eerste Kamer terecht
 kwam, maakte ze niet echt carrière in de poli-
 tiek. „Daar had ik geen zin in, ik ben niet zo'n be-
 stuurder, meer een beschouwer.” Zelf omschrijft
 ze haar rol in de PvdA met gezonde zelfspot: „Ik
 heb in talloze commissies en raden meegewerkt
 en er mijn mond opengedaan, maar van wat ik
 heb gezegd, valt zelden een helder verslag te ge-
 ven.”

In Eindhoven was ze - zoals zo vaak - de enige
 vrouw, temidden van voornamelijk katholieke
 mannen. „Iedereen vond het idioot dat ik in de
 raad zat. Getrouwde vrouwen die werken? Dat
 kon niet. Als bedrijf was je achterlijk als je ge-

trouwde vrouwen in dienst had. Ik had ook geen
 vriendinnen die werkten. Ja, één, maar die was
 weduwe en had een winkel.”

Binnen de partij kwam ze in botsing met de
 zeer autoritaire verhoudingen. In Groningen,
 waar ze begin jaren dertig tweede secretaresse
 was, kreeg ze het aan de stok met wethouder El-
 tjo Ruggie. „Toen ik er in geslaagd was om in een
 afdelingsvergadering waar Ruggie niet bij was
 een gematigde uitspraak aangenomen te krijgen
 waarin ruimte werd gegeven voor een bepaalde
 oppositie binnen de partij, schreef hij ijskoud
 een nieuwe vergadering uit, waarvoor genoeg
 mensen werden opgetrommeld om een nieuwe
 uitspraak te krijgen, deze keer in overeenstem-
 ming met de harde lijn van het bestuur. Dat was
 bijzonder onfatsoenlijk van Ruggie. En ja, ik was
 nog jong en stelde niets voor binnen de partij,
 dus ik kon er niets aan doen.”

Dat ze in de Eerste Kamer terecht kwam, had al-
 les te maken met een tussentijdse opvolging. „Ik
 voelde er niets voor, vond - en vind - het een
 overbodig orgaan. Wat ik eraan overgehouden
 heb?”

Ze lacht. „Dat ik meer weet van de Greet-Hof-
 mansaffaire rond Juliana dan iemand anders in
 Nederland.”

Ze is nog steeds lid van de Partij van de Arbeid,
 hoewel ze kort geleden wilde bedanken. „Ik vind
 dat de partij te weinig visie heeft, vooral over Eu-
 ropa. En dan dat gezeur over het koninklijk huis.
 Dat verdwijnt toch vanzelf, daar hoeven we toch
 niet zo krampachtig over te doen? We zijn op
 weg naar een Republiek voor een Verenigd Eu-
 ropa, in navolging van de Verenigde Staten. Daar
 passen de koningshuizen die we nu in Europa
 hebben, niet in, logisch. We hoeven ze niet af te
 schaffen, we hoeven er ook geen ruzie over te
 krijgen. Nog 25 jaar en ze zijn weg. De vorsten-
 huizen blijven dan nette families, die wat mij be-
 treft best een vooraanstaande rol mogen spelen.
 Of Willem-Alexander dat leuk vindt, weet ik
 niet. Maar als ik naar die jongens van Margriet
 kijk, dan denk ik: die hebben het allang begre-
 pen.”

Vlijmscherp, nog steeds. Op haar bureau ligt
 een artikel over de toekomst van de Partij van de
 Arbeid. Het moet nog af. Verder doet ze het rus-
 tig aan. Zegt ze.

overt ze cum
 erzoek naar lage
 e trouwde met de
 ert Verwey en
 1931, een jaar na
 k, naar Groningen
 an hoofdassistent
 Rijksuniversiteit.
 aan de
 ikkade. Hilda werd
 efin de SDAP. Drie
 trokken ze naar
 waar Evert Verwey
 oen bij het
 ig Laboratorium
 verkte. Ze kregen
 rs en twee zoons,
 r negen
 en en acht
 kinderen
 rd Hilda Verwey-

Jonker gemeenteraadslid in
 Eindhoven. Als enige vrouw,
 een positie die ze nog vaak zou
 innemen. Politieke partijen en
 instellingen kregen door dat ze
 ook een vrouw in hun midden
 moesten hebben, tenslotte
 hadden ze in 1922 kiesrecht
 gekregen. Eén vrouw was vaak
 genoeg. Als er werd
 voorgesteld een tweede te
 benoemen, was het: „We
 hebben er al één.” Koningin
 Juliana, altijd aanwezig op
 manifestaties van
 vrouwenverenigingen, riep
 vaak opgewekt als ze een
 vrouw ontmoette 'die erin
 moest': „En daar hebben we de
 obligate vrouw.” Hilda Verwey
 was door haar capaciteiten
 vaak die ene vrouw. Ze rolde

daardoor van het een in het
 ander. Ze was actief in het
 vluchtelingenwerk en ging in
 1946 als lid van de Nederlandse
 delegatie naar de Eerste
 Algemene Vergadering van de
 Verenigde Naties. In 1952
 volgde haar lidmaatschap van
 de Eerste Kamer, vier jaar later
 werd ze kroonlid van de Sociaal
 Economische Raad. In 1957
 kreeg ze de leiding over de
 commissie die de regering
 moest adviseren over de
 toekomst van de Molukkers in
 Nederland. Als voorzitter van
 weer een andere commissie
 bewerkstelligde ze wettelijke
 gelijke beloning van mannen
 en vrouwen, ze werkte mee aan
 diverse beginselprogramma's
 van de Partij van de Arbeid.

Was medeoprichter van het
 Nederlands Vrouwencomité,
 gaf politieke cursussen aan
 arbeidervrouwen, hield
 praatjes voor de Vararadio, zat
 in het bestuur van de VPRO,
 stond aan de wieg van Teleac
 en werd op haar 65e
 wetenschappelijk
 hoofdmedewerker van het
 Sociologisch Instituut van de
 Universiteit van Utrecht. In
 1978 ontving ze van de
 Erasmus Universiteit in
 Rotterdam een eredoctoraat in
 de sociale wetenschappen. Op
 8 maart wordt ze door de
 Rijksuniversiteit Groningen
 geëerd met de Aletta
 Jacobsprijs.